

Çeyrek Kala

– imbatça · 19 Eylül 2019

en son
ne zaman mı gülümsemiştin?

hayal kuran bir tuvaldim
tenimde kanatlı karıncalar,
göğümde kanatsız turnalar
güneş sandım önce kendimi
her renkten devrim oldum
pastoralleştin bir fırçanın ucuna
ya da öyle sandım.. belki de aldandım
aldanmak ki moda bu ara kendime

gökkuşağımı ver bana geri
senin olsun kamburunda ot bitmeyen ritüellerinin teri

devrim dedim de
bir güvercine bile meydan olamamışken benim neyime
darbesiz matkap gibiyim aslında
boşluk,, boşluk üstüne deliyor, deldikçe deliriyorum
hayal kurmak mutsuzluğa saat kurmak oldu
neyse ya... uyuşmadan daha çok bedenim,
tetiklenmeden daha çok zihnim
çek sende artık keyfini keyifsizliğimin üzerinden

önce
gülmeyle sonra da ölmeyi denemedim sanma

yaşamak dediğin
dipsiz masalda ipsiz mum,
kovası delik kuyuda sudan açlık,
aşk dediğin ki aslında diyemediğim
zaman sarkacımda kılçıksız sarkık
ve nedense hep sonu çeyrek kalaya kurulu
dokunmaçsız, solungaçsız bir dümen suyu
ve nedense hep sürgünü maviye kaçık bir kırmızı

hatırladım galiba.. evet, evet,
en son bir çocuğun tebessümüne sıkıca tutduğum da gülümsemiştim...

ilhanaşıcı